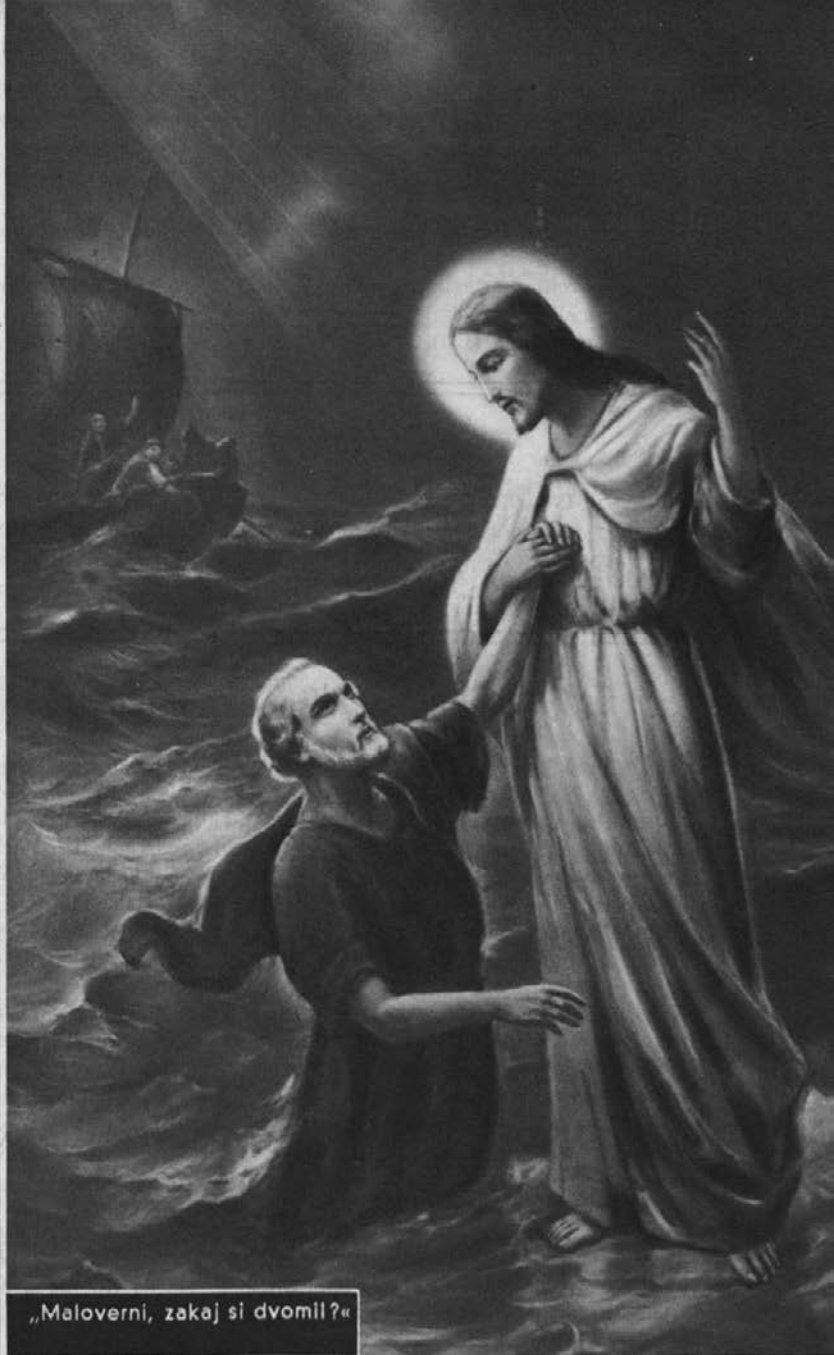

mina
lažana v
otovini

O
D
M
E
V
Z
A
F
R
I
K
E

„Maloverni, zakaj si dvomil?“

JULIJ 1941

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 5 lir. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. št. 10.887.)

Ali pa: **Roma (123), Via dell'Olmata 16.** (Ček. št. 1/1496.)

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš

Spomini na drage umrle

† Preč. g. Josip Bambič, župnik, Polica. — Preč. g. p. Alojzij Žužek D. J., Maribor. — Preč. g. p. Rafael Bogataj, kapucin, Škofja Loka. — Josip Grošelj, Selca. — Viktor Zemljič, Ledinek. — Alojzija Prah, Ljubljana. — Elizabeta Polanec, Sv. Urban. — Marija Bergant, Stara Loka. — Marjeta Kunst, Šalovci. — Ana Kranjec, Velika Polana. — Marija Fele, Radež. — Stefan Forjan, Lipovci. — Helena Turšič, Krško. — Marija Povšnik, Kapla vas. — Andrej Jankovič, Setnik. — Uršula Jeriček, Ljubljana. — Jožefa Bizjak, Ljubljana. — Alojzija Kogoj, Novo Celje. — Ana Kogoj, Novo Celje. — Katarina Koren, Smast. — Anton Štampar, Mala Subotica. — Terezija Hvalič, Ivanjci. — Jakob Golobič, Ljutomer. — Frančiška Sedminek, Sv. Peter v Sav. d. — Marjeta Onesti, Log. — Cecilija Budin, Istra. — Ivan Hočevar, Trbovlje. — Jožef Mastnak, Laško. — Ana Kržišnik, Puštal. — Julijana Muršec, Zg. Volčina. — Frančiška Kristan, Biletina. — Ivana Krušnik, Studenec. — Mihael Skobrne, Sv. Lenart. — Julijana Smonkar. — Marija Benedičič, Škofja Loka. — Kornelija Aleksandrovič, Ljubljana. — Marija Fantur, Jesenice. — Jože Čepin, Bistrica. — Jerica Inglič in Marija Čok, Catimara pri Trstu. — Elizabeta Šijanec, Sv. Križ pri Ljubljani. — Katarina Pušenjak, Veržej. — Josip Vehovec, Zabukovec. — Marija Kotnik in Marijana Kotnik, Vrh. — Anton Leopold Gričar, Jesenice. — Anton Velkavrh, Ljubljana.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Sveti žarek večne luči

*Sveti žarek luči večne,
ki prečul pred Njim si ure srečne,
o povej, povej:
Kam so misli mu hitele,
ko so zvezde v noč gorele?*

*Bdel je Jezus, mislil nate,
mislil nate, molil zate.*

*Noč srebrna je žarela,
Jezusove vzdihne štela,
žarek, si jih čul?
Kaj Srce je premolilo?
V cilj kateri se izlilo?*

*V vse molitve, prošnje svoje
vpletalo ime je tvoje.*

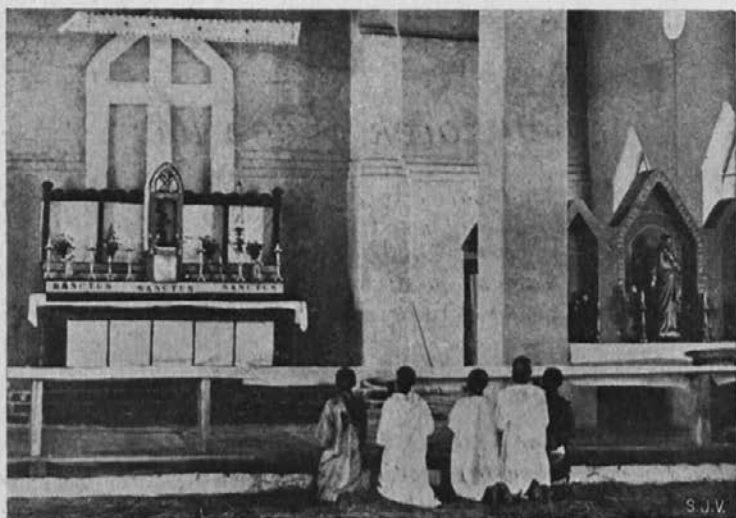
*V tajnosvetih nočnih hipih
ti ob božjega Srca utripih
si se radoval.
Veš udarcev vseh število?
Komu to Srce je bilo?*

*Vsak utrip ljubezni zlate
bil je zate, čisto zate.*

*Jutru noč se je umaknila,
se za zvezdo zvezda skrila,
Jezus je ostal.
Si ga vprašal, koga čaka,
kam hiti mu želja vsaka?*

*Tebe čaka v zlati ječi,
čaka te, da te osreči.*

M. Elizabeta: »Iz moje celice«.

Glavni oltar misijonske cerkvice.

Krščanske občine v nevarnosti

Piše p. Janez, misijonar v Afriki.

Kako bom plačal svoje katehiste, to je moja stalna skrb. A moram jih, ako hočem, da se mi mladi zamorski kristjani ne porazgube. Neka krivoverska družba se namerava nastaniti prav v osrčju dežele Nhehe, kjer imamo mi svoje najboljše krščanske občine. Da obvarujem svoje ljudi, moram postaviti štiri kapele v krajih, ki so najbolj gosto naseljeni in najbolj v nevarnosti. To me bo nekaj stalo, ker sredstev imam le malo. Treba bo zapreti nekaj šol, da bom plačo za katehiste prihranil in jo porabil za zidanje kapel. Vsaka kapela bo stala najmanj 500 šilingov. Prosim, povejte vašim dobrotnikom, v kaki potrebi sem. Gotovo se me bodo spomnili s kakim darom, za katerega jim bom svoj živi dan hvaležen.

Naši dobrotniki dobro razumejo pomen katehistov pri širjenju sv. vere. Zato bodo uvideli, kako mora biti misijonar žalosten, ko mora zaradi pomanjkanja sredstev odpušiti še tisto malo katehistov. Prosim vas, storite kar morete in pomagajte, da postavim štiri kapele in plačam svoje katehiste.

Požrtvovalnost novih kristjanov

Piše mgr. Štefan Mlakič, novi apostolski prefekt v Bahr-el-Gebel.

Moja apostolska prefektura mnogo obeta. Res da so tu nekatera zamorska plemena kot Šiluk in Nuer, ki so precej nedostopna, vendar v splošnem gre prav dobro. Danes sem 34 km proč od misijona srečal več zamorskih dečkov, ki so že nekaj tednov doma na počitnicah, a so šli v misijon, da tam opravijo pobožnost prvega petka in prejmejo sv. obhajilo v čast presv. Sreca Jezusovemu. Tik pred Toritom sem naletel še na eno gručo, ki se je odpravila na pot v isti namen.

V okolici Neyafa sem videl katoliške družine, ki so prišle 120 km daleč, da bi svete božične praznike obhajale v misijonu. Ako na poti niso naletele na kako naselje, so zvečer kar ob cesti na prostem prenočile. Da jih niso nadlegovale zveri, so si zakurile ogenj. To so res goreči in požrtvovalni kristjani, ki so bili pred kratkim še pogani. Zato tem bolj znajo ceniti milost prave sv. vere.

Danes sem se vrnil s svoje najbolj oddaljene misijonske postaje Kopeta. Je 300 km od Juba in je najmlajša in najpotrebnejša. Je popolnoma osamljena; ker najbližji misijon je 120 km daleč. So pa nekateri, ki stanujejo še 80 km za to postajo. Pota so slaba in v deževni dobi skoraj neprehodna. Zato bi pa za to postajo potreboval močan avto, ki bi mi prihranil mnogo časa in truda. Na vas se obračam. To je moja prva prošnja iz moje nove apostolske prefektore. Pomagajte mi, prosim! In molite za nas. Tudi drugi naj molijo!

V skrajni sili in potrebi

Piše p. Simoni, misijonar v Dem-Ziber, Sudan.

Ko prebiram v »Odmevu« prošnje in potrebe raznih misijonarjev, razumem, kako vam mora biti težko, da v sedanjih dragih časih zadostite največjim potrebam afriških misijonov. Toda kakor berača ne oplaši, ko vidi, da mnogo njegovih sotrpinov trka na vrata dobrih ljudi, tako tudi jaz potrkam na vrata, kjer vem, da bivajo dobre duše, ki so mi že večkrat in z ljubeznjivo odprle.

Priporočam vam zlasti stare ljudi našega misijona. Sam tičim ves v dolgeh. Katehistov in delavcev ne morem

plačevati, pri hrani si moram pritrgovati. Misijonarji potujemo na kolesih, ker je to najceneje. Toda moji stari ljudje?! Ti so reveži. Kaj naj naredim, ko me prosijo hrane in živeža, ki so ga lani dobivali. Tudi obleke so potrebni. V gozd gredo in si naberejo širokega listja, da se za silo pokrijejo. Ponoči spe na golih tleh in si zakurijo, da jih ne zebe. Toda so gobavci, ki jim manjkajo prsti na rokah, tako da si niti listja ne morejo nabrati. In slepci, ki si tudi sami ne morejo pomagati!

Imam nad 200 takih revežev, ki so ali popolnoma ali vsaj deloma navezani na misijon. Najpotrebnejši so se kar pri misijonu nastanili, drugi živijo po vaseh in pričakujejo pomoči od misijonarja, kadar pride v dotični kraj. Pomagajte mi, ako morete, to bo delo krščanskega usmiljenja in res Bogu všeč. Jaz pa nimam ničesar — celo manj ko nič: namreč dolgove!

Kogar moje besede ne ganejo, naj ga ganejo solze mojih nesrečnežev. Usmilite se jih! Pošljite mi karkoli, da jim pomagam. Ne morem več gledati njih solza in poslušati njih tarnanja. Čakam, čakam — a koliko časa še? Morda bodo že jutri onemogli in umrli pred mojimi očmi. Zato še enkrat: pomagajte!

Nekaj prav veselega iz Uru

Piše sestra Osmunda, misijonarka, Dragocene Krvi.

Prisrčno se vam zahvaljujem za tri velike zavoje bolniških obvezil, otroških oblek itd. Zlasti pa za cel zaboj zdravil in zdravniških potrebščin. Ne morem vam popisati, kako smo bili vsi prijetno iznenadeni, ko smo videli pred seboj vse te lepe reči. Kaj tako lepega in dragocenega se nismo nadejali. Naša Ana, ki le ob palici hodi, je bila takoj zraven in je pomagala razkladati in je takoj vedela, za kaj se bo rabila ena reč, za kaj druga. Naposled smo morali sobo zapreti, ker je vsa hiša drla skupaj. Potem so začele prihajati matere in je vsaka hotela imeti za svoje dete novo oblekico. Upam, da smo s temi darili mnoge zelo osrečili, zlasti pa bolnike in male otroke. Zame pa so najvažnejša zdravila in instrumenti kot pincete, brizgalnice, toplomeri in podobno, saj nam je teh stvari tako primanjkovalo. Instrumenti so zelo dragi, denarja pa nimamo. Kar nam sedaj še manjka, to upam

Msgr. Mlakić Štefan kot mlad misijonar.

polagoma nabaviti. Vselej ko rabim vaše reči, se hvaležno spominjam dobrotnikov, ki so nam do tega pripomogli; saj iz skušnje vem, kako malo moremo bolnikom pomagati, ako nam primanjkuje najpotrebnejšega. Zdaj bomo lahko napredovali na vseh poljih. Zlasti na oddaljenih postajah se čuti pomanjkanje zdravil. Brez zdravil pa se bolniška sestra čuti kakor vojak brez orožja. Med zdravili je bila celo steklenica kolinske vode. Takoj sem jo rabila pri neki sestri za polajšanje bolečin. Za to še posebej Bog plačaj! In tudi za vse drugo še enkrat: Tisočkrat Bog povrni!

Misijonski molitveni namen

za mesec julij, blagoslovljen po svetem očetu:

Spreobrnjenje mohamedancev!

Nov, zelo koristen misijon

Piše p. Klein, oblat sv. Frančiška Sal., misijon Vrendental, Oranje.

Kot sem vam že poročal, je pokojni škof Fages naš misijon ustanovil kot zadnjega v svojem življenju in ga je najbolj ljubil. Dva tedna pred smrtjo mi je še pisal, da bo prišel sem na obisk in ostal tu čez poletje. S tem načrtom ni bilo nič. Zdaj smo tako rekoč osiroteli in imamo mnogo izdatkov. Zelo sem vam hvaležen za vašo pošiljko, ki mi je zelo prav prišla. Otroci prihaja vedno več v misijon, zato tudi stroški rastejo. Bog vam povrne vse, oddolžili se bomo z molitvijo.

Enkrat sem vas prosil, da bi nam poslali prenosni oltar. Ako ga še niste odposlali, prosim, nikar ga ne pošiljajte, ker sem med tem časom dobil enega iz Keimoes. Pošljite ga drugemu misijonu, ki vam bo zanj hvaležen. Ako pa mi morete poslati ciborij, mi boste zelo ustregli; je lahko tudi navaden kelih. Imam namreč samo en kelih, moram pa vsako nedeljo iti tudi ven maševat, in tako leže sv. hostije kar na korporalu, pa je nevarnost, da jih sapa odnese, ali da se stresejo z mize, ki se sumljivo giblje. Imam štiri zunanje postaje, kjer ob nekaterih časih redno opravi službo božjo. Kapele pa ni, zato mi dajo vaščani kar navadno kočjo na razpolago, kar seveda slovesnosti bogoslužja ne pospešuje. Mislite si, kako mi mrčes leze po nogah, od stropa doli, od vseh strani... Potem: kakšen zrak v tako tesnem prostoru! S sv. mašo moram pohiteti, ker bi mi sicer prišlo slabo. Ker pa so ljudje za to dobroto tako hvaležni, pridem rad vsako nedeljo, čeprav je to zame neke vrste mučeništvo.

Eden teh zunanjih misijonov je pa res vzoren. Imenuje se Gypsonkamp. Tu namreč kopljejo mavec, ki ga v bližini Kapstata predelujejo v cement. Tu stanuje mnogo prav vnetih katoličanov. Neki mož iz dežele Bazuto skrbi za to, da ob delavnikih, ko me ni tam, vsak dan skupno molijo rožni venec in prepevajo cerkvene pesmi.

Ta misijon vam prav posebno priporočam. Da nas drugi ne prehitijo, moramo čimprej postaviti malo kapelo, zato da bodo katoličani dobili še večji pogum, pogani in drugoverci pa večji vtis. Kapelica bi stala 50 funtov. O, ko bi nam mogli ta znesek poslati! Kako vam bomo vsi zato hvaležni: jaz in moji zamorski kristjani. Najbolje bi bilo, da bi ob novem letu kapelica že stala. Trdno upam na Boga in na vašo pomoč!

Malaria razsaja

Piše s. Sebastijana, misijcn Sv. Peregrina, Šwacilandija.

Malaria to leto hudo razsaja. Skoraj ni dneva, da ne bi poklicali patra ali sestro k bolniku. Treba je krstiti umirajoče in pokopavati umrle. Kako radi bi mi vsem pomagali! Toda mnogo jih je, ki kličejo drugoverce, ker imajo ti več denarja in boljša prevozna sredstva. Lani sem na konju obhodila po 50 do 60 km na dan, toda konj je zaradi napora poginil, za kar nam je zelo žal. Prečastiti pater je nam nabavil še enega konja, pa tudi ta ni vzdržal nad tri mesece. Ker pa mi vsekakor moramo obiskovati bolnike, ne kaže drugega, ko da vzamemo popotno palico v roke, za spremstvo pa kako zamorsko deklico — in pot gre navzgor in navzdol, preko hribov in dolin. Uboge noge! Upamo, da nam bo Bog dal sredstva za udobnejše in hitrejše potovanje. Medtem pa v goreči molitvi zaupamo Bogu svoje križe in težave in smo prepričane, da bomo doživele razcvet in zmago njegove Cerkve v teh krajih.

Zdaj vam moram hvaležno povedati, da je pet zavojev z zdravili in brizgalnicami srečno dospelo semkaj. O, kakšna dobrota je to za nas! Bog vam stotero povrni! Vsi vam bomo hvaležni; jaz in zamorčki, ki bodo zdravila rabili. Zavoji so dospeli v soboto zvečer. Prišla sem s potovanja, kjer sem bila pokopala neko dete; ako pater ne more, moram jaz vršiti ta posel. Čeprav sem bila zelo trudna, sem zavoje takoj odprla in mi je bilo v veliko veselje, ko sem videla toliko prekornistnih zdravil, ki bodo našim zamorcem tako prav prišla; vedno več jih je pa bolnih in betežnih. Vsak dan, zlasti pa ob nedeljah, prihajajo ti reveži in prosijo zdravil za vsakovrstne bolezni. Letos je treba zlasti mnogo kinina in odvajalnih sredstev. Ker denarja nimamo, res ne vem, kako bi sicer mogli tem revežem pomagati.

Na koga pa naj se obrnemo za pomoč, ako ne na vašo Klaverjevo družbo? Bodite prepričani, da bomo vedno hvaležni in da bomo molili za vas.

»Stori za Boga vse, karkoli moreš, in On bo zate storil, česar ti sam ne moreš; kajti Njemu ni težko tebi pomagati, niti mu ne manjka moči in volje za to. Bog je bolj pripravljen dajati tebi milost, ko ti iste sprejemati.« (Sv. Ign.)

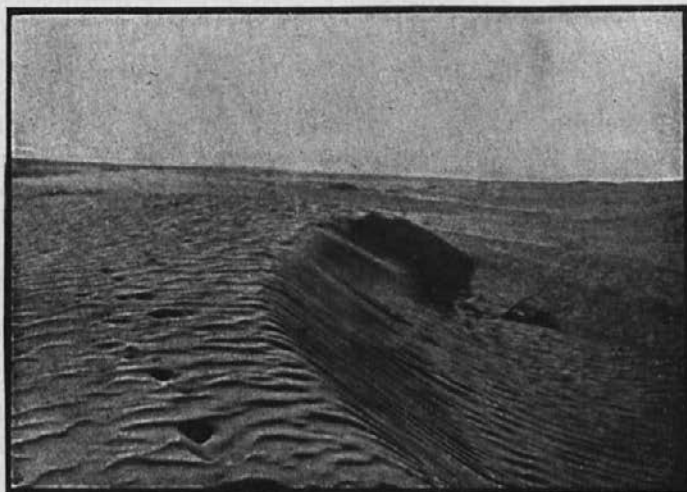
Ko v Afriki dežuje

Piše p. Oton, misijon Bukoba, Srednja Afrika.

Tajge se imenuje v jeziku Ruhaya deževna doba. Tu ob ekvatorju imamo dve taki dobi: malo v novembru, veliko pa od marca do junija. Tako velika noč pride navadno v deževno dobo. V našem misijonu, ki šteje 10.000 kristjanov, je dosti takih, ki ne morejo priti v misijon, da bi opravili svojo velikonočno dolžnost. Zato morajo misijonarji hoditi na deželo, da previdevajo bolnike in tiste, ki v cerkev ne morejo. K temu je treba prišteti še 100 zunanjih šolskih otrok, ki prebivajo v šolah z raztrgano streho in nanje teče. Vsi ti se mi smilijo, zato vsako spomlad vzamem pot pod noge in grem po vaseh. Motorno kolo bi mi pri tem bore malo služilo, ker bi mi stokrat zdrsnilo pod cesto ob takem blatu; po klancih bi pa sploh ne bilo mogoče voziti. Navadno kolo bi na stari cesti še šlo, toda le po ravnem. Cesta je tukaj kot poljska pot, iz ilovice zgrajena. Ko sem poskusil voziti s kolesom, je ovoj takoj počil, in tako sem imel še breme s seboj. Naprosil sem zamorčka iz vasi, da mi je rinil kolo do bližnje koč.

Tako sem torej drugič šel peš na pot in sem o mraku prišel v vas. V na pol podrti šoli sem si postlal za silo. Za večerjo sem imel kos kruha in skodelico čaja. Preden sem legel, sem pogledal po vremenu; kazalo je še dovolj ugodno. Za uspavanko so mi regljale žabe iz bližnjega ribnika, komarji pa so jim piskali spremljavo. Zaspati dolgo nisem mogel. Bil sem preveč truden in razgret od dolge hoje in komarje sem moral odganjati. Ko sem mislil, da sem zadnjega ubil, je že drug pribrenčal in me izzival na boj. Izpod mize se je slišalo šumenje in škrabljanje. Podgana je glodala skorjo kruha, ki si jo je privlekla od nekod.

Zjutraj me je prebudil hlad in neke vrste tik-tak. To so bile deževne kaplje, ki so kapljale skozi preluknjano streho naravnost name. Vsepovsod po sobi je bilo mokro. Vdal sem se v svojo usodo. Po sv. maši sem si ogledal novo kapelo, ki je bila prav tedaj v delu. Dež je premočil in omečil 600 opek. Treba je bilo vso opeko preložiti na drugo bolj suho mesto. Prosil sem ljudi, naj popravijo streho s travo ali z deskami in naj kapelo čimprej pokrijejo. Toda v Afriki imajo časa na pretek, zato se jim nikdar ne mudi. Seveda je bilo treba nekaj ukreniti, ker

Močni afriški viharji nanosijo peska, da se vidijo planjave kot morski valovi.

ob deževnih dneh zamorčki niso mogli sedeti v šoli, ki je bila tako rekoč brez strehe.

V nedeljo po drugi sv. maši sem vzel Najsvetejše, da grem previdet bolnika v sosednjo vas. Pokril sem se s plaščem, ker je še vedno deževalo. Katehist je šel z mano. Ogibala sva se luž, a nič ni pomagalo: kmalu sem imel čevlje vse premočene. Konec gozda je bil jarek tako širok in z vodo napolnjen, da ni bilo mogoče čez. Katehist je iskal prehoda, jaz tudi. Zapazil sem ožji prostor, kjer bi se dalo preskočiti. Pogumno čez — toda udrl sem se na drugi strani v ilovnata tla skoro do kolena. Komaj sem se skobacal pokonci.

Na potu domov zopet nova nezgoda. Treba je bilo prekoračiti hudournik, ki je bil medtem zelo narastel. Moker sem bil že itak od visoke trave, ki je z obeh strani visela na pot. Ko sem prišel do potoka, so mi z druge strani nekateri ljudje migali z roko, da je nevarno. Odlomil sem močno vejo, da mi bo v oporo, ko bom gazil vodo. Od treh brvi sta stali le še dve, a sta bili že tudi na pol izpodjedeni. Čevljev ni kazalo sezuvati, saj bolj mokri niso mogli biti, kot so bili. In pa: voda mi bo vsaj blato spravila z njih. Zabredel sem do kolena v vodo. Ljudje so kričali od strahu, jaz pa pogumno naprej. In prišel sem čez in srečno nazaj v misijon.

Zamorčki so barometri

Piše sestra Lavrencija, Sev. Rodezija, Afrika..

November mesec je. V severni Rodeziji. Sonce stoji navpično in grozansko pripeka. Noben vetrič se ne gane. Naenkrat nastane vihar, ki začne dvigati pesek na dvorišču in ga sipati skozi okna misijonarjem v sobo. Strašno je soparno. Celo zamorci se poté, vsa narava hlepi po svežem dežju. Deževna doba gre proti koncu. Preko razsušene stepe že letajo lastavice in beli kobokobo ptiči. To so sicer znanilci dežja — toda danes dežja noče biti. Niti en oblaček se ne pokaže na nebu.

Tega novembrovega dne so bili zamorčki v šoli še prav posebno nemirni. Žive oči so se venomer ozirale skozi okna. Naenkrat zakriče in vprašajo: »Sisite, aji, ncin-di nsi? — Sestra, koliko je ura?«

»Zakaj to vprašate?« se jim čudim.

»Dež prihaja! Dež prihaja!« kriče drug preko drugega.

To so pač otroci narave, ti naši zamorčki. Na obrazih in kretnjah se jim pozna, kako se vesele dežja. Ali niso to res živi barometri? Skoro vsako izpremembo vremena pokažejo na svojski način. Spominjam se, kako so nekega dne mirno šli iz cerkve in v šoli mirno posedli vsak na svoje mesto. Toda niso dolgo mirovali. Enemu je padel svinčnik na tla, drugemu se je tablica razsula, tretjemu brenclj ni dal miru, zopet drugi je mislil, da mora soseda vščipniti, da vidi, kaj bo počel na to. Ta pa je samo vzdihnil; kaj drugega ni bil zmožen. Vse je bilo kakor z elektriko napolnjeno, čeprav so sicer pazljivo poslušali nauk. Od kod ta nemir? V zraku se je pripravljalo k nevihti. —

Pa ne le v šoli; tudi pri igri so naši živi barometri občutljivi za vreme. Pred nevihto so vse bolj glasni ko po navadi. Tedaj se prepirajo za mišjo luknjo, kdo jo je prvi zapazil. Ali pa za gobe, katere vrste da so najbolj okusne itd. Kadar se zamorčki posebno razburljivo vedejo, je to znamenje, da bo kmalu dež. Potem so pa takoj vsi mirni in z velikim zanimanjem opazujejo kaplje, kako padajo. In potem, ko šola mine, vre vse v gozd nabirat gobe. Če so mokri in blatni do pasu — to nič ne dé.

Kakor poprej v gozd, tako hite potem veseli in razigrani na njive kopat.

»Ali ste kaj trudni?«

Naši zamorčki so pridni in radi se imajo.

»Smo, pa to ni nič hudega!«

In vesela otroška pesem se razlega preko polja, takrat ko sade in pozneje, ko okopavajo.

Naj bi ti ljubki zamorčki, ko odrastejo, postali tudi dobri kristjani. Plamen božje ljubezni jim vžigaj srca, tako da bodo kdaj tudi svojim poganskim rojakom mogli kazati pot k Bogu!

Domov — k Srcu Jezusovemu

Piše s. Evangelina, misijonarka Dragocene Krvi.

Bilo je v januarju. Ta dan je bil izmed najbolj vročih afriškega poletja. Sonce je žarko pripekalo na malo karavano, sestoječo iz štirih mož, ki so nekega bolnika nesli na nosilnici. Bolnik je zastokal pri vsakem nerodnem koraku in je lovil sapo. Vmes je govoril pretrgano: »Domov — oče, mati — odpustite!«

Na železniški postaji v Marianhillu so ga poganski sorodniki položili na peron in ga brezsrčno prepustili usodi. Marianhill je eno uro proč od misijona. Nek pobožen kristjan se je zavzel za tega zamorca, ko ga je videl v njegovi revščini vsega zapuščenega. Bolnik je bil zelo

slab, morda bo kmalu umrl. Zato naprosi tri druge svoje tovariše, da so ga naložili in prenesli v bolnišnico v katoliški misijon.

Bolniška sestra je takoj videla, da je mož v zadnjih zdihih, in je obvestila duhovnika o tem. Prišel je pater misijonar. Spoznal je moža, ki je bil dušno in telesno pri koncu. To je bil izgubljen sin, ki se je vrnil v očetno hišo nazaj.

»Franc, ali te takega zopet najdem?« se je začudil pater in ga ljubeznivo prijel za roko.

»Oče, odpusti mi!« To je bilo vse, kar je bolni mož mogel izpregovoriti.

Še kot droben deček je prišel Franc v misijon Marianhill. Bil je sirota brez staršev. Ker je bil spreten in nardarjen in obenem ubogljiv in pobožen, so ga vsi misijonarji radi imeli. Pridno jim je pomagal. Ko pa je dorastel v 20. leto, ni več strpel v misijonu in odšel je v svet, hoteč postati kaj več. Patrom in sestram je bilo žal za mladeniča. Dali so mu še zadnjih naukov za na pot: da naj se varuje slabe družčine in naj ostane zvest veri Kristusovi. Obljubil je patru, da bo vsak dan molil očenaš za srečno zadnjo uro. Potem je šel, ubožec, ki hudobije svetá še ni poznal.

Franc je dobil delo v rudnikih pri Johannesburgu. Izprva je vse natančno poročal v misijon, kako se mu godi, polagoma so postala pisma redka in prazna in so naposled prenehala.

Izkazalo se je, da je Franc le prekmalu pozabil na vse dobre sklepe, se vrgel v vrtinec slabega življenja in pogrezal moralično vedno globokeje. Pri tem ni trpela le duša, ampak tudi njegovo telesno zdravje. Tako je minilo več let. Franc je imel dosti prijateljev, dokler je imel denar, toda ko je vse zapravil in bi bil potreboval sam pomoči, so se prijatelji porazgubili in je ostal sam. Tisti, ki bi mu bili morali pomagati, so se norčevali iz njega.

Franc je zbolel in je ležal v zapuščeni koči, kjer so mu sosedje iz usmiljenja nosili vsak dan nekoliko močnate jedi. Kakšen dan nikogar ni bilo, da bi mu bil postregel, in je Franc moral stradati. V tej zapuščenosti je začela milost božja trkati na vrata njegove duše. Obšlo ga je domotožje po misijonu, kjer je preživel tako lepa leta svoje mladosti... O, kako je bil takrat srečen, ko je smel kot deček streči misijonarju pri sv. maši! Toda sedaj! Kako je moglo priti do tega? — Slaba tovarišija! Kje so

Misijonarke molijo pri umirajočem.

sedaj vsi tisti? In kaj bo iz njega? Čutil je, da je za smrt bolan. Umreti se mu je zdelo grozno. Kam pojde njegova duša po smrti?

Ze je bil na tem, da obupa, pa se mu je v spominu prikazal obraz misijonske sestre, ki mu je bila nekoč kakor duhovna mati in mu govorila o usmiljenem Srcu Jezusovem. Zdelo se mu je, da ga tudi sedaj s prijaznim pogledom vabi in mu govori: »Pridi, pridi nazaj domov! Tu boš našel priliko, da se zopet spraviš s svojim Bogom. Srce Jezusovo te ne bo zavrglo!«

Res: domov, domov! V misijon! Tam hoče umreti, kjer je bil preživel nedolžno mladost. Vse bo priznal spovedniku in na vsako pokoro je pripravljen. Solze so ga polile in čudovit mir se je polaščal njegove duše. S težavo je vstal in se privlekel do kolodvora. Usmiljen mož iz Evrope mu je kupil vozni listek do železniške postaje misijona Marianhill in ga spravil v vlak.

Zdaj je tu! Zopet doma! O, kako je patru misijonarju vse odkritosrčno povedal, kaj je bilo ž njim tačas! In kako vesel je bil misijonar, ko je videl tako kesanje pri svojem nekdanjem gojencu! Saj ga je bil nekoč krstil, ga poučeval v verskih resnicah in mu podal prvo sv. obhajilo... Zdaj se je izgubljeni sin vrnil, da ga isti misijonar pripravi za zadnjo pot...

Dolga je bila bolnikova spoved. Saj že 12 let ni bil pri sv. zakramentih. A zdaj si je hotel dušo temeljito očistiti.

Tisti večer sem bila jaz na vrsti in sem smela vso noč čuti pri bolnikih. Ko je misijonar stopil iz sobe, kjer je Franc ležal, je imel solzne oči in ginjen rekel: »Sestra, pomagajte hvaliti Boga, ker danes nam je izkazal veliko milost!«

Četrť ure nato je prišel misijonar zopet in prinesel bolniku sveto popotnico in mu podelil sv. maziljenje. Tako je bil pripravljen za pot v večnost. To je bilo ob 10 zvečer. Ob 11 je nastopil smrtni boj in ob eni uri je Franc mirno izdihnil svojo dušo. Domov je šel — da se spočije na Sreću Jezusovem.

Pred smrtjo je misijonarju še povedal, da tudi tiste čase, ko je najslabše živel, ni nikdar opustil očenaša s prošnjo za srečno zadnjo uro. Tako je Bog poplačal zvestobo izgubljenega sina, s katero je opravljal to edino molitvico — Gospodovo molitev.

Res: v nebesih bo večje veselje nad spokorjenim grešnikom ko nad 99 pravičnimi, ki pokore niso potrebovali.

Brez svetega krsta

Piše s. M. Gabrijela, benedikt., misijon Njangana, Južno-zah. Afrika.

Zadnje mesece je tu razsajala nalezljiva bolezen, ki je pobrala mnogo otrok. Mnoge smo prevideli za pot v večnost in smo jih v zadnjem trenutku mogli krstiti. Še več pa jih je umrlo brez sv. krsta. Kako nas to boli! Prosimo blage molitve, da bi nas angeli varuhi vodili tja, kjer je treba pomoči umirajočim.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóhowske.

Prisrčna zahvala Mariji Tereziji za dobljeno zdravje in se ji še nadalje priporočam. N. N.

Prisrčno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji, ker je sin srečno preстал operacijo v glavi. Še nadalje se ji priporočam v vseh družinskih zadevah. »Hvaležna mati«, Cleveland.

Iskrena zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za uslišane prošnje, za srečno vrnitev v domovino v veliki nevarnosti. Izpolnjujeva obljubo in pošiljava botrinski dar zamorski deklici na ime »Marta«

s prošnjo, da zahvalo objavite v Odmevu. Služabnici božji se še nadalje priporočava za zdravje. K. M. in Š. M., Beltinci.

Zaradi nekega pogreška bi moral biti kaznovan. Priporočal sem se Mariji Tereziji Ledóchowski in mi je bilo spregledano. Iskreno se ji zahvaljujem in prosim objave. A. C., vojak.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. V zahvalo sem se naročila na »Odmev iz Afrike« in prosim objave. J. M.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v težki denarni zadevi. V zahvalo pošiljam dar za odkup zamorčka in se služabnici božji priporočam za zdravje. Prosim objave v Odmevu. L. Š., M.

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvaljujem za uslišano prošnjo v neki posebni zadevi. Pošiljam obljubljeni dar in prosim objave. S. H., Dobrna pri C.

Zahvalim se služabnici božji za več uslišanih prošenj in se ji še nadalje priporočam. A. B., Gaber.

Tisočera zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za več uslišanih prošenj. V zahvalo pošiljam obljubljeni dar in se ji še nadalje priporočam. M. K., Vrh.

Večkrat sem se v sili in potrebi zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila vselej uslišana. Javno se ji zahvaljujem in še nadalje priporočam. N. N.

Pred sedmimi leti sem obljubila botrinski dar zamorčku, če mi bo služabnica božja Marija Terezija izprosila pomoč v denarnih stiskah. Bila sem uslišana. S pristržno zahvalo izpolnjujem svojo obljubo in prosim objave v Odmevu. F. P., Amerika.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in pošiljam dar za misijone. N. N., Kranjska gora.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje in pošiljam obljubljeni botrinski dar zamorski deklici na ime »Marija Terezija«. M. T., Ljubljana.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje in pošiljam obljubljeni misijonski dar. Spet se ji iskreno priporočam v več zadevah, še posebno, da bi operacija na očesu srečno uspela. Neimenovana.

Pošiljava obljubljeni dar v zahvalo Mariji Tereziji za vse prežete dobrote. Priporočava se še za ljubo zdravje, da bi ozdravela moja žena, ki je smrtnonevarno bolna. H. B. in A.

V zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji pošiljam obljubljeni botrinski dar zamorčku na ime »Peter Klaver«. A. V., Ljubljana.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišane prošnje in za srečno prestano operacijo. Pošiljam obljubljeni botrinski dar za zamorčka. Ivanka K., L.

Tisočera zahvala »mamicam zamorčkov«, služabnici božji M. Tereziji Ledóchowski za uslišane prošnje, za srečen izid v težki zadevi in za dobljeno ljubo zdravje. Še nadalje se ji priporočam v raznih zadevah, še posebno za dosego poklica. L. Dragatuš.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za izboljšanje zdravja in se ji priporočam za popolno ozdravljenje. I. P., Ljubljana.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišane prošnje v gmotnih zadevah. M. J.

Izpolnujem svojo obljubo in pošiljam misijonski dar v zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. Priporočam se ji še nadalje, da izprosi naši mami zdravja na očeh. Neimenovana.

V zahvalo za uslišane prošnje pošiljam botrinski dar zamorčku na ime »Jožef« in vsoto za katekizem zamorčku. Še se ji priporočam za srečen uspeh v šoli mojemu sinu. A. Z., Breg.

Prisrčno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za uslišane prošnje in za pomoč iz stiske. V zahvalo pošiljam misijonski dar. Izročam ji še neko drugo zadevo in jo prosim pomoči.

F. P., Vrhnika.

Prisrčno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za čudovito pomoč v hudi stiski. V zahvalo pošiljam misijonski dar za njene ljube črnice in se ji še nadalje priporočam, da mi izprosi ljubo zdravje in pomaga mojima sinovoma, da bi srečno dovršila izpit.

J. G., Leurshan, Avstralija.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo:
 M. V., G. pri Trstu, v neki zadevi. — M. H., Polzela, za uslišanje neke prošnje. — M. V., Gornja Radgona, se priporoča za pomoč v neki važni zadevi. — A. O., Skoplje, se priporoča za spreobrnitev in vrnitev neke osebe. — Apolonija Bole in Marija Ošaben se priporočata v raznih zadevah. — M. Z., Gradišče-Selnica, se priporoča za zdravje v družini, za srečo in božji blagoslov, da bi bili otroci dobri in pridni, za pomoč pri gospodarskih in gmotnih zadevah, za zdravje pri živini. — Rodbina Rednak priporoča sina, da bi srečno uspela operacija v glavi in vrnitev vida. — Družina J. W., Ljubljana, se priporoča v raznih zadevah. — J. V. se priporoča za pomoč v težkih družinskih zadevah. — Š. F. se priporoča za pomoč v bolezni. — J. W., se priporoča za spreobrnjenje sina in mir v družini. — J. J., Radeče, se priporoča v molitev. — A. G. se priporoča za srečen izid v neki zelo važni zadevi in za spreobrnjenje hčere. — M. V. se priporoča za pomoč v težki in dolgi bolezni in pošilja dar za najpotrebnejše misijone. — Marija Igovec priporoča neko na živcih hudo bolano gospo, ki je že nad 3 mesece v postelji. — Milka Z., Ljubljana, se priporoča za pomoč v neki posebni zadevi.

Pripomba uredništva: **Devetdnevnico** za povečanje služabnice božje Marije Terezije, na prvi strani njena slika, na željo rade volje pošlje Družba sv. Petra Klaverja.

POPOLNI ODPUSTKI

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 1. julija, praznik Predragocene Krvi Jezusove;
 dne 25. julija, sv. Jakob, apostol.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani: J. Kramarič.

Nabavite si

podobo presv. Srca Jezusovega

Velikost 37 × 50 cm, cena s poštnino L. 5.—.

Velikost 25 × 37 cm, cena s poštnino L. 3.—.

Zlasti priporočamo te lepe podobe za posvetitev družin. Pri naročilu 10 ali več izvodov skupaj 20% popusta. Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

Devetdnevnic pred prvim petkom

in druge posvetilne molitve v čast presv. Srcu Jezusovemu.

1 izvod L. 0.50; 10 izvodov L. 4.—; 100 izvodov L. 40.—.

To lepo knjižico bi moral imeti vsak častilec presv. Srca Jezusovega. Takoj si jo naroči!

Naslov glejte zgoraj!

Darovi (na željo objavljeni): Damska zbirka »Jožefišče«, Ljubljana, za najpotrebnejše misijone 50 din; N. N., Boh. Bistrica, za botrinski dar dvema zamorčkoma 200 din; prejeli N. N., Kr. P. c. 43, Celje; Fani Logar, Boh. Bistrica, za naročnino in misijone 94 din; Jožefa G. S. poslala za botrinski dar zamorčku na ime »Jožef«; Neimenovana 600 din za odkup zamorske deklice v zahvalo za uslišane prošnje in se »mamiči zamorčkov« še priporoča.

Vsem darovalcem pristrčni Bog povrni!

Priporočila. Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, Sv. Duhu, sv. Jožefa, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu Pad., sv. Mali Tereziji, služabnici božji Mariji Tereziji se priporočajo: N. N. za dober uspeh v šoli; J. K. G., Križevci pri Lj., za božji blagoslov in mir v družini, za službo sinu; Angela Š. za vrnitev moža in za pomoč v raznih družinskih zadevah; Z. C. K. v neki zadevi.

Zahvale. Presv. Srcu Jezusovemu, sv. Tereziji, sv. Antonu Pad., sv. Mali Tereziji, škofu Baragu, služabnici božji Mariji Tereziji se zahvaljujejo: Z. C. K. za uslišanje v neki zadevi; K. H., Slivnica pri Celju, za vse uslišane prošnje in se še priporoča; M. O. za takojšnje uslišanje v neki zadevi in se še priporoča; F. O., Dolenja vas, za dobljeno službo sinu in ljubo zdravje hčerki; Ana L., Pilštanj, se zahvali za uslišanje neke prošnje in se še priporoča za ljubo zdravje; J. S., Ribnica, se zahvali za uslišano prošnjo; M. J., Teharje, se zahvali za pomoč pri živini; M. T. L. se zahvali za uslišano prošnjo; Ant. Čebular se zahvali za ljubo zdravje, iz hvaležnosti naroča svoji prijateljici, ki ji je stregla, »Odmev iz Afrike«, a drugim »Zamorčka«.

